Ч. 131 Пятниця 13 (25) червня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Щасте в Канаді
або: Невірив аж змірив.

Старший учитель з Брідка на Буковині, п. Николай Спинул прислав до редакциї ґазети „Буковини“ в Чернівцях письмо, котре безперечно буде дуже цікаве і для наших селян в Галичині, тому і подаємо єго тут дословно:

З весни була в „Буковині“ допись про Наддністряньску еміґрацию. Там була мова і про тутешного письменного господаря, Николая Рошку, котрий діставав листи з Гамбурґа і з Канади, читав їх людям, за що навіть арештували, а наконець і сам виандрував. Але вже з Гамбурґа написав сюди, що показує відти, яке добро їх чекає. Я маю тепер в руках від него письмо, котре прислав з Канади до свого кума Василя Сторожчука з Брідка. Люди пізнають єго письмо а на куверті оглядають печатки „Вінніпеґ, Льондон“ і пр.

От що пише той Николай Рошка:

„Вінніпеґ, дня 20 мая 1897.

Пишу до Вас, милий мій куме, та до неня, до братів, до сестри і до бадіки Петраша. Ви просили мене, аби я Вам написав по правді, тож напишу Вам тут вірну правду.

Ми приїхали до Вінніпеґу на самого Юрия і тут сидимо до сегодня. Обходили ми відтоди досить землі, але не найшли нич доброго. Злої землі не хочемо брати а добру дають лиш за гроші, тай сидимо як на грани. Я обзидив колієв всю ту землю, що дарують, але скрізь біда. Тепер хочемо, аби нас відвезли домів, бо гроший вже нема. Наш нарід сліпий і дурний, бо сеї мови не розуміє і не потрафить розґаздувати ся па сій пустій земли. Тут нема ніякої роботи, а ті люди, що приймили ся дарованої землі, подіставали 18 миль від Вінніпеґу лиш самі мочари та каміне. Де межи ними є трохи рівного та сухого, то кладуть там они собі хатки з тоненьких топольок і накривають їх кичками з трави. Керниці тут на локоть за глибокі.

Аби тоті люди були погоріли, що нас туди післали; самі наші християни збавили нас, бо они писали до нас фальшиві листи. Дали ся підплатити наші лайдаки та Сеньківскі бездушники, що поприходили сюди вперед з Буковини та Галичини, а тепер марно пропадають тисячі а тисячі всілякого народу. Збавили нас вороги милого житя і молодого віка; нас підбурили до Канади, а самі служать тепер жидам та Анґлїйцям. Та ще й цесї винні, що зі мною прийшли разом, бо я не мав охоти, щастя шукати, я був собі файний ґазда, а они лиш пити та мене підмовляти! В мене не запирали ся двері через них, бо казали, що я письменний та дам раду собі й їм. Не дурно мав я перед сим дома такі страшні сни; Бог давав мені знак, але видко, що я грішник, бом не здогадав ся.

Тут лиш плачуть і ридають за своїм краєм, бо хоть тут все тане, то нема за то гроший і не чути звука дзвонів, не видко сьвятого хреста, церковці, та ні панотця, котрий би міг поховати грішне тїло; мусять люди самі ховати вмерця. Тут не знають вихваляти Бога, а як Русин перехрестить ся, то го висьмівають. Тут сьвяткують лиш недїю, новий рік і великдень польский. Просимо Бога, аби поміг нам узріти хоть за кілька літ тамошні цьвіти красну садовину і нашу вроджайну землю, бо тут велика студінь. Худоба тут мала і слаба бо їсть лише сіно. Як бим ся вернув колись до Вас, то не хотїв бим так ґаздувати, як я ґаздував, а лиш служити і Богу молити ся. Мої діти, Богу дякувати, здорові, але я і жінка плачемо над ними.

Отож молїть ся в старім краю Богу, Ісусу Христу, Матери Божій і всім сьвятим, аби они Вас боронили від сеї смутної Канади. Не гадайте собі, що я відраджую Вам Канадийске добро; кажу Вам ще раз, що тут нема відки жити нашим людям. Прошу Вас, подайте сю історию до ґазет руских і нїмецких, най читають люди, що я Вам пишу; відверну може не одного від нещастя і буду мати помяну. Подайте се до отців духовних, до пана старости і до пана президента; они напишуть до міністериї, і так запруть Канаду. Розповідайте, аби чули всї люди, най шанують свою вітчину, бо сліпий нарід загине тут. Кажїть їм, що нема тут нїякого принца, бо я вже розвідав скрізь, а порядкує цариця анґлїйска; але она сидить в Анґлїї а тут роблять, що хотять. Не вірте тим людям, що кажуть: „ми тому не вертаєм, бо нам тут добре“, они тому не вертають, бо не мають гроший на дорогу. Не вірте й тому панови, що їхав сюди зі Львова, бо він описав лиш кілька фармерів, як „старого Мілера“. Я був у того Мілера, бо йшов до проклятого Василя Загари (перший еміґрант з Брідка), котрого годували разом з єго товаришами цїлу

45)

ГОРБАТИЙ.
(З польского — повість Йосифа Корженьовского).

(Конець).

Коли вже всьо було готове і склянки з чаєм стояли перед нами, відправив сьвященик свого слугу, не велїв нїкому до себе приходити і посадивши мене на вигідним фотели почав то оповідане, котрим я почастував моїх читачів. Чи я їм догодив, і чи зацікавив того не знаю. Може вражінє, якого я дізнав, з часом затерло ся; може чувства, які мене переймали, коли я слухав старого чоловіка, що оповідаючи мав нераз сльози в очах, звітріли під списаним вже пером, що просило ся о відпочинок, але можу їх впевнити, що я не оглянув ся як вибила дванайцята, що відтак не міг я заснути до третої, а коли день заглядав щілинами в віконницях і мої очи склеїли ся, то всї ті стати пересували ся поперед мою душу так виразно, що коли я пробудив ся, здавалось менї, що я їх знав, що з ними жив і читав в їх благородних серцях історию їх борб і неспокоїв.

О осьмій годині рано стояла вже чвірка о. пароха запряжена до моєї брички і молодий Краковяк в червоній шапцї, держачи поводи в однїй руцї а в другій довший бич, котрим кілька разів тріснув немов би вистрілив з рушниці, сидїв вже на кізлї. Вийшов сьвященик і сказав:

— Не задержую вас, бо знаю, що не богато маєте часу до страченя і ви раді би як найскорше бути в Яворові. Будете там найдальше за три години, бо дорога по дощи тяжка. Звідтам відошле вас пан Цїшевский до Нового міста, Корчина або до Стопницї, куди схочете, звідки рушите в дальшу дорогу почтою. Дуже жалую, що менї не дозваляє важний інтерес провести вас. Але як там забавите кілька днів то ще побачимо ся.

І справдї о одинайцятій годинї задержав ся мій віз перед тим самим поважним і гарним домом, який ми вже знаємо. Лише та була ріжниця, що був на вні відновлений, цїлий і чистий. З зарослого подвіря лишило ся лише на серединї величезне колесо зеленої муравы, а при домі і при инших будинках була земля очищена і висипана піском, на котрім видко було слїди коліс і кіньских копит.

Коли я висїдав з брички, стрітив мене на ґанку старець невеличкого росту, з білим вусом, в попеластім контуши, в чорнім жупанї, підвязаний чорним поясом. На голові мав високу синю шапку з каштановою обвідкою, за контушем годинник, від котрого звисав ланцушок з перстенем і ключиками. Я від разу спізнав, що то був пан Бонавентура, бурґраф того дому і утїшив ся видячи, що він ще здоровий і добре тримає ся.

— Ви певне тутешний бурґраф? — спитав я старушка, що чемно менї поклонив ся.

— Так — відповів — певне бажаєте, ласкавий пане, відвідати нашого пана?

— Я того тут приїхав — сказав я — і буду дуже рад, коли застану єго дома і він схоче мене приймити.

— Мій пан — відповів старий — все дома і все радо приймає гостий, що єго відвідують. Тепер він як раз в своїй біблїотецї і я вас там заведу. Але насамперед позвольте менї примістити в стайни конї о. пароха; я їх зараз пізнав, бо о. парох то наш частий гість і ласкавий приятель мого пана. — Слухай Ваврик — додав обертаючись до фірмана — випряжи конї і заведи їх до стайнї. Там дадуть тобі, що для коний треба, а сам знаєш, де обернути ся, щобись не умер з голоду. Бричку лиши тут, а як річи знесуть ся до панської комнати, то закотиш єї до возівні і замкнеш. А тепер прошу зі мною, ласкавий пане.

Та ввічливість і память о всім цїлком мене не здивували. То був старий контушовий слуга. Нинї в деяких палатах по наших селах, де есть маршалок двора Француз, камердинер Нїмець, ґувернантка Швайцарка, а нянька Анґлїйка, там слуги гостий і конї їдуть до корчми, де висша цїна на овес і сіно платить за чай, що єго гість випє і за честь, яку єму робить ся, коли єго ласкаво приймає ся.

Коли ми переходили комнати, що вели до біблїотеки, в котрих всьо стояло на давних місцях, спитав я:

— Якже ваша мати, пане бурґрафе?

— Дякувати Богу ще жиє, мимо такого віку — відповів дивлячись на мене. — Але звідкиж ласкавий пан знають, що моя бідна мати доси ще ходить по сьвітї?

— Знаю, пане Бонавентуро — відповів я подаючи єму руку — і буду вас просити, аби ви мене пізнїйше завели до неї. Кому Бог дав майже девятьдесять літ і задержав єму ще здоровий ум, той має право перехрестити молод-

зиму задурно в Віннїпеґу, а они за то писали до нас неправду. Буду Вам відси дальше писати і про других людий, котрим також пахла Канада а тепер голодують.

Відпишіть менї, чи неньо дали вже контракт на мою хату і чи маю надію, колись там притулити ся. Богато Брідских людий просили мене Вам сей лист написати, аби їх кревні не теряли поле за півдурно, а потім сотки за далеку подорож платили а на місце стоячі води з дурними бурянами або каміня приймали.

Кланяю ся до Вас і до всеї родини та до всїх знакомих; будьте здорові!

Николай Рошка".

З сего листу виходить, що наш мужик то невірний Фтома, бо він повірить аж тогди, як переконає ся власними очима. Хоть правда, що їх другі намовляли до вандрівки, але правда и те, що було много таких, котрі їх нераз відраджували та остерігали. Щасливі тоті, що не були в Канадї а повірили, що і там не рай. Нарід збігає ся товпами як на яке диво і прислухує ся словам сего письма, плачуть за своїми кревняками та дякують Богови, що їх охоронив. Але найшли ся межи ними два, три, що казали: „Він лиш так пише, бо хоче видїти, що відпишемо на то". І кажіть, що не Фтоми!

Новинки.

Львів дня 24-го червня 1897.

— **Є. В. Цїсар** дарував громадї Баличі, в жидачівскім повітї, 80 зр. на внутрішне прикрашене церкви.

— **Є. Е. п. Намістник** кн. Евст. Санґушко повернув з Підгорець до Львова.

— **Є. Ем. кардинал-митрополит** Сильвестер Сембратович виїхав вчера для покріпленя здоровля на неозначений час до Підлютого.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншим на засїданю з дня 21-го с. м.: 1) Затвердити іменоване о. Йос. Глиньского на духовного члена римо-кат. релїґії до ц. к. окружної ради шкільної в Залїщиках і о. Мих. Ясеницкого на духовного члена релїґії греко-кат. до ц. к. овружної ради шкільної в Лїську; 2) затвердити вибір відпоручників ради повітової в Перемишлянах о. Алекс. Танчаковского і Ром. Калити до ц. к. окружної ради шкільної в Перемишлянах; 3) іменувати учителями в народних школах: Йос. Горнисевича старшим учителем третої 4-клясової школи народної в Ярославі, Мар. Кашевску молодшою учителькою 2-кл. школи в Шечинях, Ад. Станкевича і Володисл. Грушецкого старшими учителями, а Вільг. Боровицку молодшою учителькою 4-кл. школи в Сокільниках, Конст. Лопушаньску директоркою 3-кл. женьскої школи видїлової полученої з 4-кл. народною в Самборі, Ел. Меклерівну, Ядв. Мисьонґевичівну і Ядв. Крайчик учительками женьскої школи видїлової в Самборі, Йос. Мартинця учителем народної школи в Журавах, Володисл. Гавроньского в Селисках, Ад. Біґельайзена в Сигнївці, Мар. Павлівну в Воли задеревацкій. Вас. Витвицкого управителем 2-кл. школи в Гаврилївці, Леон. Вільгельма старшим учителеи 5-кл. школи мужескої в Буску, Ем. Павроцкого молодшим учителем 6-кл. школи жужескої в Золочеві, Лавр. Ледерівну учителькою в Чаргорнї, Евст. Дорожиньского учителем в Дичкові, Андр. Брублевского в Забойках, Йос. Здибкевичівну учителькою в Застїнцї, Ерн. Штронерівну в Колодрівцї, Теод. Хмельника управителем 3-кл. школи в Ладичинї, Григ. Кичака учителем школи народної в Чабарівцї, Ванд. Куликову молодшою учителькою при 4-кл. школї в Бирчи, Вал. Говдуна управителем і Володисл. Говдунову молодшою учителькою 2-кл. школи в Монастирчи, Вяч. Березовского управителем 2-кл. школи в Лївчичах; 4) зорґанїзувати дві чотирокласові школи ім. Тад. Костюшка у Львові від 1-го вересня 1897; 5) перемінити від 1-го вересня 1897 р. отсї народні школи: 6-кл. женьскі у Львові ім. сьв. Анни, Єлисавети і Чацкого на 3-кл. видїлові получені з 4-кл. народними; 6-клясові мужеску і женьску в Ярославі на 3-кл. видїлові мужеску і женьску получені з 4 клясовими народними, 5-кл. мужеску в Бродах на 6 клясову, 5-кл. мішану в Гусятинї на дві 5-кл. мужеску і женьску, 4-кл. женьску в Болехові на 5-клясову, 2-кл. в Кристинополи на 4 клясову, 1-кл. в Острові і Чорній на двокляcові; 6) затвердити до ужитку шкільного книжку: „Коротка історія біблїйна старого і нового завіта для шкіл народних — зладив Ал. Тороньский", Львів 1897, цїна в оправі 30 кр.; 7) затвердити в учительстві в школах середних Тад. Левицкого учителя V-ої ґімназиї у Львові і Арт. Пассендорфера учителя ґімназиї в Ярославі.

— **Товариство „Бережаньский Боян"** устроює дня 28 червня с. р. в сали касиновій в Рогатинї концерт з такою проґрамою: 1) Бортняньский, Концерт XXIX „Восхвалю" хор міш. товариства. 2) Фортепян — панна К. 3) Глинка, „Не іскушай" дует на сопр. і тен. відсьп. п. Бачиньска і п. Козак. 4) Лавровский, „Засьпівай ми соловію" хор міш. 5) Деклямация — п. Богдан Лепкий. 6) Колесса, „Вулиця" — хор міш. 7) Козлов, „Коли-б я знав" сольо тенорове з акомп. фортеп. відсьпіває п. Козак. 8) а) Лавровский-Ремеза, „Корона золотая" і б) Ремеза, „Туга" хор міш. 9) Gall, „Serce" pieśń sycylijska, хор муж. 10) Купчиньский, „Вязанка пісень народних" відограє компонїст. 11) Січиньский, „Днїпро реве" хор міш. — Цїна місць: крісла перворядні 1 зр. 20 кр., крісла дальші 1 зр., вступ на салю 50 кр. — Початок о годинї $8^1/_2$ вечером.

— **Загальні збори** каменецкої філїї „Просьвіти" відбудуть ся дня 29 червня с. р. в Камінцї струмиловій. Проґрама зборів: О годинї 8-ій поминальне богослужене з проповідию про Маркіяна Шашкевича. О год. 10 ій початок загальних зборів з таким порядком: 1) справоздане уступаючого видїлу, 2) реферат економічний, 3) вибір нового видїлу. По тім наступить завязане задаткового товариства „Буг".

— **Вступні іспити до I приготовляючої кляси на рік шк. 1898-ий** відбудуть ся сего року в рускій ґімназиї в Перемишли дня 16 липня перед фериями а 1 і 2 вересня по фериях, о год. 8 рано. Зголошуватись треба що-найменше день перед іспитом в канцеляриї ґімназияльній і принести метрику ученика, сьвідоцтво шкільне (як ходив до школи) і сьвідоцтво защіпленої або відновленої віспи в роцї попереднім.

— **Величезну груду срібла** добуто минувшого року з глубини землї в копальнях Аспен (в Сполучених Державах). То срібло важить 1650 кільоґрамів, а его вартість виносить 200 тисячів франків. Єсть то найбільша груда срібла, яку коли небудь найдено, бо доси за найбільшу уважано найдену в копальнях Джінзон, що важила лиш 150 кільоґрамів.

— **Допотопного дуба** продано сими днями на публичній лїцитациї в Парижи. То величезне дерево, важить 35 тисячів кільоґрамів, має 31 м. довжини і 9 метрів обводу. Найдено его в коритї ріки Родану а продано за суму 4300 франків.

— **Кріпкий в ногах** грецкий селянин Люїз, котрий тамтого року здобув на олїмпійских ігри

шого від себе, що доперва половину тої дороги перебув.

Старий очевидячки зворушений спитав мене о назвище, а коли я ему сказав, він спитав:

— Чи то ви описали так дїдуся в книжцї, що називає ся „Коллькокация". Менї дав єї мій пан і велїв перечитати моїй матери. — Коли я потвердив, він додав:

— Дякую вам, пане, що ви так пошанували вік в своїй повісти. Моя мати вже вас благословила. Позвольтеж, щоби я повідомив мого пана, якого має гостя.

Нїколи похвала не була менї так солодка і усьміх найкраснїйшої з моїх читательок не заохотив мене так до працї, як благословенїе тої старушки. Коли я о тім гадав і кинув оком на хороші малюнки, що висїли в тій комнатї, роздали ся в примежній сали, кроки скоро ідучого чоловіка і в тій хвили отворили ся двері і я побачив горбатого Мариана, котрого мої читателї вже добре знають. Був дуже чисто одїтий, в білій камізольцї і такій же хустцї на шиї; на его лици видко було спокій, на устах вічливий усьміх, а в хороших синих очах яснїв той дух, що его оживляв. Я застав его таким, яким уявляв собі его; однако замітив я то, чого не надїяв ся подибати у чоловіка, що мав ледве трийцять пять лїт. Єго голова була сива, а з переду на вузкім чолї і при запалих висках, сторчало цїлком біле волосє. Подав менї свою костисту руку, котру я стиснув з якимсь чувством пошанованя, а він глядячи менї бистро в очи, сказав тим голосом, о котрім менї сьвященик тілько наговорив ся.

— Знаю вас добре, але і ви дивите ся на мене так якби мене знали. Певне той честний сьвященик, від котрого їдете, старий приятель мого вітця і мій, мусїв мене по своему представити. Коли схочете тут у мене задержати ся кілько днїв, за що буду вам дуже вдячний, то пересьвідчите ся, що приязнь так як страх має великі очи. — Пане Бонавентуро — додав обертаючи ся до бурґрафа — погосподаруйте. Утїшили ся книжкою, то приймїть же і єї автора, не як варта, але як лиш нас стане.

Ми вийшли до бібліотеки і відпочивши там по легкій і займаючій розмові, що плила у него як бистра вода та по малім снїданю, пішли оглядати дім і всї цїкаві річи, які там були давнїйше і яких ще прибуло за час его трилїтного побуту за границею, де купив не одну хорошу річ. В комнатах каштеляньских нїчо не змінило ся. Він шанував їх як останок давного ладу і звичаїв. Лише тих двох портретів, що так рішучо вплинули на его судьбу, вже не було. Їх відослано до Галичини властителеви, що не хотїв їх продавати.

Коли я его просив, аби мене завів до своєї робітнї, сказав:

— Не увидите там нїчого незвичайного. Всї мої працї в Рудцї Мазовецкій, де я уродив ся; они там в церкві, де лежить мій отець і моя мати; они там, де суть мої приятелї, котрі очивидно більше в них бачать вартости і висше їх цїнять як варті.

— А той образ — спитав я — котрого начерк бачив я в Вислици?

— Той навіть не зачатий відповів усьміхаючись. — Чи ви гадаєте, що в моїх жилах не плине кров польска, та тому не тягне мене всьо відкладати на пізнїйше? Під тим взглядом всї ми однакові. Перегляньте пане нашу минувшість, наші заклади, наше житє приватне — всюди то само. Кількож то було добрих намірів в тих, що нами рядили, кілько зародів найкрасших устав, кілько щасливих гадок, котрі-б могли дати инший напрям наукам. Видобуте колося з того зерна відкладали ми на пізнїйше; головам, в котрі Бог се зерно засїяв, забракло сил продукцийних, тому то й не прийшло до овочів, і зарід не одержав тої сили животної та тої сильної орґанїзациї, що запевняє довге житє. Днесь вправдї з вдоволенем бачу, що починаємо вже поборювати сю вроджену нам похість. Маємо двох або трех артистів, що їх обоятність незнеохочує; маємо кількох неутомимих слїдителїв, маємо гарні талани, що їх непереривна праця красить лїтературу. Знаючи добре по собі, як то тяжко добре скінчити Полякови то, що почне добре, цїню вас висше за то, що пишете богато, як за то, що удаєсь оно вам по більшій части. Талан є від Бога, і ту нема заслуги, однак трудолюбивість є виробом власної волї, єсть наслїдком переконаня, що дарів божих треба уживати на добро земляків. В молодших лїтах і я мав енерґію та працював з зелїзною витревалостию. Пізнїйше витревалість уступила. Я вправдї все собі то викидаю, однак щож з того? Сумлїнє своє, а злий порок, чи зла привичка своє. А наслїдок отсеї даремної борби є такий, що хотяй суть ще сили, хотяй рука научила ся повинуватись думкам, нїчого великого не докажу — і славного імени не буде. Так то нидїє у нас не одна здібність.

— Ті послїдні слова вимовив сумнїйше, глубшим голосом, а спустивши очи в землю, поклав руку на чоло та опісля посунув нею по сивім своїм волосю, неначе хотїв менї тим показати, що ему відібрало в молодости енерґію та голову его так скоро побілило. Серед такого мовчаня, дав ся чути тріск бича. Мій господар стряс ся цїлий, і як менї здавалось, поблїд, а опісля обернувшись приступив скоро до вікна. Тодї тріск бича повторив ся; пан Бонавентура прийшов урадований та сказав:

— Приїхали. —

— Вийдїть же на ґанок та просїть їх тут — сказав скоро Мариян, однак голос его дрожав та уривав ся. Я приближив ся до другого вікна і в сїй хвили задержалась перед ґанком четверня з каритою, чотири гарних та спочених коний крутило головами, вусатий фірман клав батіг на будї, а льокай хоч не в ґалевій, од-

щах лавровий вінець за те, що відзначив ся скоростию і витревалостию в бігу, бо побідив всїх противників в т. зв. олімпійских перегонах, сидить тепер як дезертир в Івановій хатї в Атенах. Коли Люіза покликали до війска на війну, він при першій стрічи з Турками пригадав собі на лавровий вінець і — дав ногам знати з поля борби.

— **Іспит зрілости в рускій ґімназиї в Перемишли** відбув ся сего року в днях 12—19 червня під проводом інспектора краєвого п. Івана Левицкого. До іспиту зголосилось 29 абітуриєнтів. З них зложило іспит з відзначенєм 3, з добрим поступом 20, з поправкою в однім предметї по фериях 3, репробовані 2, оден відступив від іспиту за-для слабости, про-те складати-ме аж по фериях. Іспит зложили: Василик Іван (з відзначенєм), Войтович Петро, Волосенка Павло, Грицайко Осип, Захариясевич Мариан, Івашко Михайло (з відзн.), Кліш Николай (з відзн.), Клюфас Іван, Нестерович Мирон, Паар Александер, Пшепюрский Андрей, Рипнявець Денис, Рудавский Інокентий, Савицкий Петро, Тисовский Володимир, Туна Осип, Устияновский Мирослав, Цюк Леонтий, Цюк Юліян, Шевчик Іван, Шеховичь Роман, Шопа Володимир, Яворский Володислав.

— **З Сокальщини пишуть нам:** Недалеко від Сокаля лежить село Боратин. Село то на перший погляд виглядає дуже красно, однако придивити ся близше, то можна побачити лихі занедбані господарства, котрих майже третя часть знаходить ся в руках лихварів. До того нїчого не довело, як лише горівка, до котрої селяни Боратина мають велику охоту. Видно то найлїпше по тім: В недїлю 20 червня, коли сьвященник ходив з обходом по селї, щоби поблагословити їх доми, нїхто до того походу з вірних не прилучив ся, з виїмкою чотирох дївчат, котрі несли образ і кількох хлопців, що несли хоругви, та малї хлопцї дзвінки. Не знаю, чи тоті з охоти, чи з мусу...? Однако инші, а особливо молодїж мужеского пола, знайшла добре до свого смаку заняте, бо цїлою товпою звалила ся до коршми, де пила майже безпереставно до 10-ої години в вечер, а коли арендар повиганяв, а може і не могла довше затримати ся з причини браку гроший, звалила ся до одного селянина, в котрого відбувало ся весїля і тут зажадала горівки. Бідний господар гостив як міг, але не міг, як то кажуть „горла залляти", і тодї почала товпа сердито ся на господаря, вибиваючи єму вікна враз з рамами, відтак звернула ся до чужих людий з Пивівщини (ті прибули там яко гості) і напала на безоборонних з грубими колами, межи котрими і пані молода дістала сильний удар по руцї. Жаль страшний огортає кождого на згадку, що наш нарід ще не доріс до честних людий і що потрафить такої неморальности допустити ся. Час вже вам Боратинцї забути давні блуди; час набрати просьвіти і образованя; час виречи ся тої сивухи, час провадити житя лагідне, час опаматати ся і заховати моральність і честноту в своїм серци і жити після закона Божого.

— **Вепра-велита** продано в Новім Йорцї за 1250 франків. Мав він чотири роки і важив не менше лиш 661 кільоґрамів. Довжина тїла виносила $2\frac{1}{2}$ метра, висоти 1·22 метра, обвід шиї 1·83 м., а грубість тїла 2·43 м. Походив із змішаня двох американьских пород: Poland China i Red Jersey, а кажуть, що може дійти до ваги 1000 кільоґрамів.

— **Помер** в послїдних днях в Шимбарку, Йосиф Сепкевич, директор ґімназиї в Дрогобичи, в 51 ім роцї житя.

— **Портрет Є. Ем. кард. Сембратовича** виготовлений артистом-малярем п. В. Чеховичем в гелїоґрафічній репродукциї, вже розсилає ся. Після запрошення Товариства ім. сьв. Ап. Павла до предплати на сей портрет, число предплатників дійшло до тої висоти, що гелїоґравюра 64×48 центиметрів величини висилає ся по цїнї 3 зр. Ті, котрі замовили, отримають за посліплатою цїлої належитости, а ті що зложили задаток, отримають за посліплатою остаючої належитости. Пожаданим єсть, щоби через дальші замовленя уможливити розширене сего портрету а тим самим споводувати як найнизшу цїну, котра зависить від скількости замовлень. Портрет Є. Ем. Кардинала повинен знаходити ся в кождій церкві, в кождім приходскім домі, словом повинен знайти як найширше розповсюджене, бо так високим достойником Церкви як єсть нинї Єго Еміненция, Русини а особливо же руске духовеньство не так борзо будуть могли знову тїшити ся а портрет теперішного кардинала останесь цїнною памяткою для будучих поколїнь. З дальшими замовленями треба відносити ся до Товариства ім. сьв. Ап. Павла у Львові, ул. Коперника число 36.

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (кліш зроблений за границею). Коробка того листового папару враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти") по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 24 червня. До всїх місцевостий, де грозить страйк женців, вислано поміч жандармам і робітників. З Бачки надходять непокоячі вісти о становищи тамошних жителїв.

Атини 24 червня. Після вістий наспівших тут з Константинополя сподівають ся тут, що мир буде вже в суботу заключений. Відшкодоване воєнне назначено мабуть на 150 мілїонів франків платних в чотирох річних ратах.

Овієдо 24 червня. З причини заведеня податку консумцийного настали тут розрухи і жандармерия мусїла робити спокій, причім убито двох людий. Пять робітників і двох жандармів покалїчено.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова 1)	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води 3)	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович 4)	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

1) Від 10 липня до 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 4) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 6) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. 7) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. 8) Від 1 мая до 30 вересня вкл. 9) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Краковї 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцію відповідає: [illegible]

нак гарній лївериї, отвирав дверцї. З карити висїв мужчина, дама, двоє дїтий та нянька. Тодї Мариян, що, як можна було бачити, заволодїв над першим зворушенєм, приступив до мене та дивлячись менї в очи так, як-би догадував ся, що знаю по части історию єго серця, сказав: — Ходїть пане, побачите, що маю найдорожшого на сьвітї.

Ми війшли до першої комнати, а нам на зустріч поспішали вже гості. Я счудував ся красою рисів, благородностию статий та виразом лиця обоїх супругів, а дїти легко та відповідно убрані, з ясним волосєм як херувими румяні та здорові, вже здалека сьміяли ся тим щасливим дитинячим сьміхом, що так дуже пригадує ангелів. Не потребую говорити, що то був Гнатко, Уршуля та їх дїти. Гнатко набрав троха тїла, розріс ся, з лицем огорілим, з тим погідним, широким чолом, з ясними вусами, з під котрих сьвітились гарні зуби та усьміх щирий з тими голубими очима, в котрих сіяло щастє, любов для жінки та вдячність для приятеля, видав ся менї найгарнїйшим мужчиною, якого стрічалось коли менї бачити. Уршуля перейшла мої сподїваня, що я о нїй собі виробив. Була одїта поединчо, однак зі старанною елеґанциєю, уклад єї був притягаючий; дуже гарна, не стративши зовсїм дївочої принади, набрала лише сеї поваги, яку материньство та рай земский розливає по лици женщини. Обоє зблизились разом до Марияна. Гнатко перший привитав єго щиро; опісля приступила Уршуля, глянула єму насамперед в очи, опісля взяла єго руку, та як єї до уст тулила, Мариян обняв другою рукою єї голову та пригорнув до груди. Як родичі привитались, тодї доперва кинулись до него дїти.

Осип, що мав може шестий рік, пняв ся до Марияна, говорячи, що він старший, що він перший повинен привитатись з вуйком; Мария, що відай вже чотири лїт окінчила, відпихала єго говорячи, що она женщина, то повинна іти перша, так як мати іде до стола. Погодив їх Мариян, підняв обоє, поставив разом на кріслї та держачи їх при собі цїлував.

Я замітив, що в тій хвили Уршуля приступила до мужа, оперла ся на єго рамени і так обоє дивили ся на Марияна, що тулив до себе їх дїти. І я дивив ся з боку на той образ, що нїколи не вийде з моєї памяти. Коли та перша хвиля перейшла, запізнав мене Мариян з приятелями. Обід, з яким видко дожидано їх, зблизив нас більше. Розмова ішла дуже легко. Мариян випитував ся о тих, що лишили ся дома: о Нарбута, о пана Анзельма, о паню Больковеку і Шумейкову. Був веселий, жартував навіть з нами і з дїтьми, а кождий єго усьміх, кожда ознака, що він спокійний, що рад з житя і з того, що єго окружає, розливала невисказану радість на лици Уршулї і робила єї дивно красною.

На розмові переводив я цїлі вечери з тими хорошими людьми і навіть не замітив, як менї минуло кілька днів.

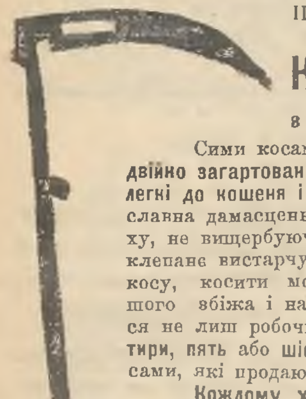
Третого дня вдоволений з себе, з головою набитою тим всїм що я бачив і чув, пустивсь я в дальшу дорогу. Але анї віддалене, анї час не затерли в моїй памяти і в серци тих вражінь, яких я тодї зазнав. Не знаю, які зміни зайшли від того часу, бо не був довший час в тих сторонах і не лучало ся менї нїкого звідтам бачити. Але коли Мариян Цїшевский жиє ще, то раджу кождому, аби заїхав до Яворова, бо справдї гарний єсть вид чоловіка, що виробив собі таке становище, на якім він станув, що умів сотворити собі спокій, розділюючи добровільно всї права свого серця і відважив ся бути щасливим лиш таким щастєм, яке сотворив для тих, котрих любив.

Поручає ся 3

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Е. ПАТРАХ і ПОЛІСЮК в Стрию

давнійше **Л. І. Патрах**

Правдиві стрийскі коси суть лиш ті, на котрих єсть фірма „Патрах“ вибита.

Коси з маркою січкарня

з англійскої срібної стали (Silver-Steel)

Сими косами надзвичайно **легко косити. Они подвійно загартовані, ріжуть остро, остають ся довго острими, легкі до кошеня і такі гнучкі**, як найлучша, на весь сьвіт славна дамасценьска сталь. Они перетинають зелізну бляху, не вищербуючи ся і лиш дуже мало нищать ся. Одно клепанє вистарчує на кілька днів. А виостривши раз таку косу, косити можна нею **120 до 150 кроків** і найгустійшого збіжа і найтвердшої гірскої трави, чим ощадить ся не лиш робочий час, но і плата за кошенє, і то о **чотири, пять або шість разів** в порівнаню з звичайними косами, які продають ся торговцями.

Кождому, хто купить мою косу, заручаю, що кожда коса буде зовсїм така, як тут описано. Єсли коса не буде так добре косити, як я обіцюю, то в противнім разї перемінюю косу 5—6 р.

Мої коси суть так за широкі, які потрібні в нашім краю і так за довгі, яких хто потребує, і то по слідуючій цінї.

Довг. цїл. к.	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	цтм.
Цїна 1 кос.	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1·90	2·00	кр.
На 5 клґ. іде	14	13	11	10	9	8	8	7	6	6	5	5	кос

Марморовий камінь до остреня коси.

Довгота стм.	18	21	22	25	зкінци звичайні брусики мармор.
Цїна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Бабка з молотком І злр. 20 кр.

Посилка найблизшою почтою лише **за готівку або посліплатою**, оплата почтова при пакетах до 5 клґр. коштує 10 кр.

При замовленю найменше 10 кіс приймає на себе половину посилки, а при замовленю 20 кіс цїлу.

При десятьох косах даю 11ту і один брусик — при 30, 4 коси і 4 брусики дармо. 30

---

4 3/4 кільо кави

netto вільне від порта за послїплатою або за попереднім присланем гроший. Під ґваранциєю найлїпший товар. 25

Африк. Мока перлова . .	зр.	5·—
Сантос дуже добра . .	„	4·95
Куба зелена найлїпша .	„	5·40
Цейльон ясно-зел. найлїп.	„	6·70
Золота Ява жовта найлїп.	„	6·50
Пері кава знамен. сильна	„	6·60
Арабска Мока дд. аромат.	„	7·70

Цїнники і тарифа цлова даром.

ETTLINGER & COMP. HAMBURG.

16

Мужчини

При ослабленю мужескім, мій ц. к. упр. ґальвано-електричний апарат, для власного ужитку з добрим успіхом. Лікарскі порученя. Проспект в коперті в марках 20 кр.

І. Авґенфельд,
Відень, IX., Türkenstrasse 4.

Найсильнійше, найвисше положене здроєвище сталеве на цїлім сьвітї, найвідповіднійше заведенє гидропатичне всхідної Европи при устю Дорни до золотої Бистрицї. Сезон від 1-го червня до 30-го жовтня. На послїдній стациї зелїзничій Кімполюнґ численні оказиї при кождім поїздї. Прогульки до румуньских і угорских місцевостий, возами, верхом і тратвами.

ДОРНА, Буковина.

В новім величавім домі купелевім видає ся після найновійшої системи купелї **мінеральні, сталеві, шлямові, солодові, солянкові і соснові.** Після вимогів науки урядженний відділ гидропатичний посідає службу вибразовану в клїніцї **проф. Вінтерніца.** Лїченє **молоком і жентицею.** Проспекта висилає заряд здроєвий. Питаня адресувати до лїкаря здроєвого і купелевого **дра Артура Лєбель.** 29

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przegląd-y

може лише се бюро анонси приймати.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і дїл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

Бюро дневників і оголошень Л. Пльона у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

В ТРУСКАВЦИ

В 1 і 3 сезоні о 30% дешевше.

Лїчить ся з незвичайним результатом: Ревматизм, подаґра, товстість, пісок нирковий, астма, ісхіяс, слабости жіночі.

Обширну брошурку о Трускавци висилає на жаданє Заряд. 21

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.